

РЕШЕНИЕ

№ 2506

гр. София, 25.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 29.04.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова
Ралица Романова

при участието на секретаря Ани Андреева и при участието на прокурора Георгиев, като разгледа дело номер **483** по описа за **2011** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

С решение от 2010г. постановено по нахд №3936/2010г. по описа на Софийския районен съд е потвърдено наказателно постановление №ДФР/НП-52 от 04.03.2010г. на Председателя на Държавна агенция за национална сигурност /Д./, с което на основание чл.23, ал.4 от Закона за мерките срещу изпирането на пари /ЗМИП/ е наложена имуществена санкция от 5000лв. на А. Д. „Д. К. и Л.”.

Несъгласен с решението е санкционирания субект, който по изложените в срок касационни основания моли да се отмени решението на СРС и вместо него да се постанови друго, с което да се отмени наказателното постановление. В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.Р и адв.Христов.

Ответникът се представлява от юрк.Х и оспорва жалбата като моли същата да не се уважава.

Представителят на С. предлага да не се уважава жалбата.

Административен съд С.-град като се запозна с изразените становища и въз основа на основанията изложени в касационна жалба, разгледани по реда на чл.217 и чл.218 от АПК, намери за

установено следното:

С наказателно постановление №ДФР/НП-52 от 04.03.2010г. на основание чл.23, ал.4 от Закона за мерките срещу изпирането на пари /ЗМИП/ е наложена имуществена санкция от 5000лв. на А. Д. „Д. К. и Л.” за това, че в периода от 01.07.2008г. до 15.07.2008г. не е уведомило ответника за плащането в брой на 11.06.2008г. на сумата с равностойност над 30 000лв.-а именно 40 300 евро /задатък по договор/ от дружеството „М.” ООД.

За да потвърди НП СРС е приел, че дружеството на 11.06.2008г. е приело от клиент в брой сумата от 40 300евро отразена като „авансово платени такси, клиентски средства”, като за тази сума съгласно задължението по чл.11а от ЗМИП- дружеството не е уведомило Д.. Не е споделено възражението на дружеството, че не е задължено лице по чл.3, ал.2 т.28 от закона, като е визирано, че адвокатското Д. е задължено лице не по б.б на чл.3, ал.2 от закона, а по б.а. Прието е, че санкцията като определена към минимума е справедлива по размер.

От друга страна – в касационната жалба на санкционираното Д. се твърди, че решението е необосновано, поради противоречие на мотиви и диспозитив във връзка с констатациите на съда по посочване правилната квалификация на деянието вместо тази отразена в наказателното постановление. Твърди се също, че съдът е следвало да приложи нормата на чл.28 от ЗАНН и да констатира маловажност, доколкото деянието само формално осъществява признаците на нарушението, но не е общественоопасно, поради своята малозначителност. Твърди се, че няма негативни последици за никого. Визира се, че сумата не е на адвокатското Д., а е сума на клиент. Има и позоваване на чл.33, ал.1 от Закона за адвокатурата, доколкото от събраните по делото гласни доказателства се установява, че защитена от закона документация е ползвана от проверяващите, поради което се иска тези книжа да се изключат като доказателства по делото и на тях да не се основава съдебния акт. Оспорен е изводът на СРС за квалифицирането на дружеството като задължен субект по чл.3, ал.2 т.28 б.б от закона. Не се приема, че дружеството е участвало в планирането на управление на пари на свой клиент, доколкото липсват допълнителните изисквания-да има сделка с недвижим имот и да е извършена финансова операция. Подчертава се, че сумата в нито един момент не е променила собствеността си- тя е на клиента и е била дадена като задатък, след което е била върната.

Настоящият състав установи следното:

Установените факти /описани в АУАН и в НП/ са, че дружеството е упълномощено с нотариално заверено пълномощно от 11.06.2008г. от „К.”

/съдружник в „М.“ ООД/ да закупи от името и за сметка на упълномощителя 25% от капитала на „М.“ ООД за сумата от 403 000евро, като условието за закупуване е първоначално да се заплати 10% или 40 300евро като задатък по сделката. Така от „М.“ са внесени в касата на дружеството 40 300евро. Тази операция е приета като плащане в брой над 30 000лв. по смисъла на чл.11а, ал.1 от ЗМИП.

Съдът приема извода на СРС, че адвокатското Д. е задължен субект по чл.3, ал.2 –доколкото то действа от името на свой клиент във финансова операция. Условие за закупуването на дяловете е да се плати първоначално 10% от цената. Тази сума не подлежи на връщане. Тя е плащане по сделката, макар и авансово. Дори да има ролята на задатък съответно при неизплащане на цялата сума – същата ще бъде задържана.

С оглед изложеното съдът не приема, че СРС е променил правната квалификация. За нарушен е посочен чл.11а, ал.1 от закона, а като състав на деянието е визиран чл.23, ал.4 вр. с ал.2 от закона, която ал.4 определя, че за нарушения на чл.11а се предвижда минимална санкция от 2000лв.. Чл.11а, ал.1 обхваща всички задължени лица по чл.3, ал.2 –както тези по т.28 б. „б“, така и тези по б.„а“, както е констатирал СРС. Това не представлява промяна на правната квалификация, доколкото би било такова, ако в чл.11, ал.1 – беше визирана само буква „а“ или буква „б“.

Съдът обаче намира, че няма мотиви от органа защо на дружеството е определена санкция в посочения размер от 5000лв.. Видно от разпоредбата на чл.23, ал.4 минималният размер за дружеството на санкцията е 2000лв..В случая не се касае за глоба, не се съобразят смекчаващи или отегчаващи обстоятелства, доколкото санкционираният правен субект не може да изпитва вина. Когато се касае за санкция налагана на ЮЛ размерът ѝ се определя от други обстоятелства, за което ответникът следва да изложи мотиви, като в противен случай наложената санкция е несправедлива и като такова следва да се измени на минимума от 2000лв..

Съдът не споделя останалите доводи в касационната жалба вкл. съображенията за приложението на чл.28 ЗАНН. Дали има или не вредни последици конкретно за обществото или държавността, както релевира касаторът – е ирелевантно, доколкото се касае не за резултатно, а за формално деяние, за което законодателят е преценил, че е достатъчно да бъде съставомерно с недекларирането на каквато и да е сума над 30 000лв..Дали този размер е малко над границата или двоен –е неотнормено, доколкото бездействието на санкционирания субект е противоправно само по себе си.

Съставът не споделя и доводите за нарушение на чл.33 от ЗА, доколкото проверяващите нямали право да извършват проверка на адвокатските

книжа. Изложеното е право, за което законодателят е предвидил съответни гаранции, но упражняването на това право и неговите гаранции не е безгранично, а е доколкото не се засягат чужди права и интереси. В случая –адвокатското Д. съхранява документ на клиент по превод на определена сума, която го задължава да декларира същата и поради чието недеклариране понася санкция по чл.23, ал.4 от ЗМИП, поради което защитата по чл.33 не се прилага.

С оглед гореизложените изводи до които достигна настоящия състав за намаляване на санкцията на минималната от 2000лв.–следва да се измени решението на СРС.

Водим съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 2010г. постановено по нахд №3936/2010г. по описа на Софийския районен съд, с което е потвърдено наказателно постановление №ДФР/НП-52 от 04.03.2010г. на Председателя на Държавна агенция за национална сигурност /Д./, с което на основание чл.23, ал.4 от Закона за мерките срещу изпирането на пари /ЗМИП/ е наложена имуществена санкция от 5000лв. на А. Д. „Д. К. и Л.”

Като ИЗМЕНЯ НАКАЗАТЕЛНОТО ПОСТАНОВЕНИЕ като НАМАЛЯВА от 5000лв. на 2000лв. размера на наложената санкция.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.